

[Statsministeren.]

forskellige Afsnit under sig, vil ved Sagens første Behandling kunne faa Lejlighed til at udtale sig nærmere om Lovforslagets mange Enkeltheder. Jeg skal paa dette Stadium indskrænke mig til Forelæggelsen og anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling, idet jeg betoner, at en hurtig Gennemførelse sikkert vilde være i høj Grad ønskelig og formaalistjenlig, og at det vilde være mest passende, om man nu søgte at komme til en Ordning, ogsaa under Hensyn til det Tryk, som en stor Del af Landbruget fremdeles har hvilende paa sig.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Inden vi tager fat paa Fortsættelsen af Finanslovbehandlingen, ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at det er min Hensigt at søge Forhandlingerne fremmet saaledes, at samtlige de i Øjeblikket indtegnede Talere faar Ordet i dette Møde.

Leonhard Hansen: Det, der giver mig Anledning til at tage Ordet, er de Spørgsmaal, der har været fremme vedrørende Beskæftigelsen og det beskæftigelsesmæssige Hensyn, der af Regeringen er taget gennem Importreguleringen. Jeg, og jeg tror hele Arbejderklassen, har Grund til at takke Regeringen, fordi der herigennem er skabt Raaderum for, at en hel Del Ting, der ikke tidligere blev forfærdiget her i Landet, nu bliver det, selv om der naturligvis endnu findes adskillige Omraader, hvor dansk Industri ogsaa uden Importregulering med Held vil kunne sætte ind til Fordel for Arbejdere og Arbejdsgivere i hele Landet. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal, som hører hjemme under Lovforslaget om Merbeskæftigelsen, hvilket Lovforslag jeg oprigtigt forventer i Aar vil faa en mere velvillig Modtagelse, end da det sidst var til Behandling i dette høje Ting.

Det, der i Dag væsentligst ligger mig paa Sinde, er et Par Beskæftigelsesspørgsmaal, hvorom jeg gerne vil rette et Par Henstillinger til de paagældende højtærede Ministre. Beskæftigelsesspørgsmaalet interesserer store Dele af Befolkningen og naturligvis i højeste Grad Arbejderbefolkningen. Spørgsmaalet om, hvordan man bibeholder det Arbejde, man har, og hvordan der kan skabes Muligheder for, at ogsaa de arbejdsløse kan blive i Stand til gennem nyttigt Arbejde at ernære sig og deres Familier. Disse Problemer medfører ganske naturligt, at Arbejdere og andre

funderer over visse Foreteelser, som man med Rette — eller Urette maaske, fordi man ikke kender Grunden til det, der nu praktiseres — mener er forkert og bør rettes. Jeg skal nævne et Par Forhold, som jeg mener er forkerte, og hvør jeg meget vil henstille, at der rettes, for saa vidt Mulighederne herfor er til Stede. Det er mig bekendt, at der imellem Justitsministeriet og Finansudvalget bestaar en Aftale vedrørende Fangerens Beskæftigelse paa Straffeanstalterne. Den gaar saa vidt mig bekendt ud paa, at Fangerne skal beskæftiges, men at Arbejdsomraaderne ikke skal udvides. Nu finder jeg det selvfølgelig ganske naturligt, at Mennesker, hvem Friheden er berøvet, skal have Lov til at udføre Arbejder og ogsaa saadanne Arbejder, som de selv ved har Betydning, Arbejder, som er til Nytte, og som de har Glæde af at udføre. Mit mangeaarige Arbejde inden for Forsørgelsesvæsen har lært mig, hvor deprimerende og sløvende og langt fra forbedrende det virker paa saadanne Mennesker, at de selv har Følelsen af, at det Arbejde, de udfører, ingen Verdens Nytte er til. Men derfra, altsaa fra paa en eller anden Maade at beskæftige dem, der har forbrudt sig mod Lov og Ret, og til at lade dem udføre Arbejder, som maaske rettelig burde komme de frie Erhverv til gode, synes jeg er et langt Spring. Den Arbejder, der paa hæderlig Vis søger at klare sig igennem Tilværelsen, og som uden egen Skyld Maaned efter Maaned, maaske Aar efter Aar, maa gaa arbejdsløs og se, at ingen har Brug for hans Arbejde, bliver bitter ved Tanken om, at den, der er traadt uden for Loven, maaske netop udfører det Arbejde, som, hvis det blev udført af de frie Erhverv, vilde bringe ham ind i de arbejdendes Rækker. Paa Vridsløselille Straffeanstalt udføres en Mængde forskellige Arbejder, særlig til Staten; det er kun naturligt, at Staten faar nogle af sine Udgifter dækket ved Arbejde, men jeg har ladet mig fortælle, at Maskinerne, hvormed der udføres Smede- og Maskinarbejde f. Eks., skal være yderst moderne, og at man for Tiden har under Overvejelse at udskifte nogle af disse Maskiner og indrette nye Værksteder paa Anstalten. Det paastaas saaledes, at en Maskinhammer for Tiden skal fornyes, og at man paatænker i Stedet for at bestille en moderne Lufthammer. Fængselsledelsen vil vel sagtens hævde, at en saadan ny Maskine kun er Erstatning for en anden, og at der som Følge deraf ikke er Tale om nogen Udvidelse af det bestaaende, men det er naturligvis ikke